

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 187/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Prima banka Slovensko, a.s.**, Hodžova 11, Žilina, zastúpenej SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5CdoPr/11/2023 z 30. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnému súdu bola 21. januára 2025 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom najvyššieho súdu označeným v záhlaví. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľka v konaní vedenom pred (bývalým) Okresným súdom Ružomberok pod sp. zn. 9Cpr/1/2022 o zaplatenie 8 257 eur s príslušenstvom vystupovala v procesnom postavení žalovanej. Predmetom konania bol nárok žalobcu na úhradu tzv. mimoriadneho výkonnostného bonusu, ktorý mu mal vzniknúť na základe rozhodnutia predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. (právneho predchodcu sťažovateľky), č. 110/2016 z 28. júla 2016. Okresný súd vyhodnotil žalobný nárok žalobcu na úhradu tzv. mimoriadneho výkonnostného bonusu v celom rozsahu za dôvodný.

Rozsudkom sp. zn. 9Cpr/1/2022 zo 14. júla 2022 rozhodol v celom rozsahu v prospech žalobcu, sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť mu žalovanú sumu a priznal mu nárok na náhradu trov konania voči sťažovateľke v rozsahu 100 %.

3. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 8CoPr/4/2022 z 28. apríla 2023 tak, že v merite veci a v časti priznanej náhrady trov konania rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal voči sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

4.1. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP odôvodnila arbitrárnym vyhodnotením vykonaných dôkazov a nedostatkami v odôvodnení napadnutého rozsudku.

4.2. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sťažovateľka namietala, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil právne otázky, ktoré ešte neboli vyriešené v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu a od ktorých záviselo jeho rozhodnutie. Prvou otázkou sa pýtala, či možno zamestnancovi banky podľa § 23a ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“) v znení účinnom do 29. decembra 2020 priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú toto kogentné ustanovenie neupravuje. Druhou otázkou sa pýtala, či zamestnávateľ a voči zamestnancovi zaväzujú úkony jeho štatutárneho orgánu, ktorými prekročil svoje oprávnenie, ak zamestnávateľ preukáže, že zamestnanec poznal interné predpisy zamestnávateľa, ktoré upravovali konkrétne kompetencie štatutárneho orgánu, a bol členom dozornej rady zodpovednej za dohľad nad výkonom pôsobnosti tohto orgánu. Tretia otázka znela, či má zamestnanec pri skončení pracovného pomeru nárok na vyplatenie pohyblivej zložky odmeny v plnej výške napriek tomu, že sa v zmysle pracovného poriadku zamestnávateľa v takomto prípade vypláca iba jej pomerná časť. Poslednú štvrtú otázku formulovala tak, či zamestnávateľ môže jednostranným právnym úkonom oddialiť splatnosť mzdových nárokov zamestnanca (v tomto prípade o viac než tri roky) pri skončení pracovného pomeru v zmysle § 129 ods. 3 v spojení s § 132 Zákonníka práce.

5. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom sp. zn. 5CdoPr/11/2023 z 30. októbra 2024 dovolanie sťažovateľky zamietol podľa § 448 CSP. Uviedol, že dovolanie v časti namietajúcej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP je prípustné, no nie je dôvodné, a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné.

5.1. V súvislosti s vadou zmätočnosti sa nestotožnil s námietkou sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení. Naopak, vyzdvihol podrobné vysporiadanie sa s nosnou odvolacou argumentáciou sťažovateľky. Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa nesprávneho a tendenčného hodnotenia dôkazov súdmi v základnom konaní, dovolací súd akcentoval na zásadu voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcu z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 ústavy). K vytýkanému prístupu pri hodnotení dôkazov ohľadom žalobcovej vedomosti o prekročení oprávnenia predstavenstvom dovolací súd uviedol, že v hodnotení dôkazov súdmi nižších stupňov nezistil pochybenie, ktoré by bolo v extrémnom rozpore s obsahom spisu, čo aj patrične rozviedol (bod 11 napadnutého rozsudku).

5.2. Odkazom na svoje skoršie rozhodnutia (1Cdo/103/2021, 6Cdo/34/2021, 6Cdo/139/2022, 5CdoPr/5/2023, 7Cdo/7/2024) konštatoval, že sťažovateľkou uvedené právne otázky sú vyriešené. Vo vzťahu k prvej otázke uviedol, že aj keď zákon o bankách obsahuje ustanovenia o zásadách odmeňovania niektorých osôb vrátane niektorých vedúcich zamestnancov, ide o pravidlá určené bankám v rámci regulácie fungovania bánk, nie o pravidlá priamo sa vzťahujúce na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami. Súd prvej inštancie vyjadril názor (s ktorým sa odvolací súd stotožnil), že banka v rámci zásad odmeňovania osôb stanovených podľa § 23a ods. 1 zákona o bankách môže okrem zaručenej pevnej zložky celkovej odmeny poskytovať aj pohyblivú zložku celkovej odmeny podľa § 23a ods. 2 zákona o bankách, ktorá nemusí byť priamo dohodnutá v pracovnej zmluve. Zákon o bankách v rozhodnom čase priznanie pohyblivej zložky odmeny závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca umožňoval. Nešlo teda o plnenie, ktoré by bolo (čo sa týka podstaty nároku) v rozpore s týmto ustanovením. Právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom banky ako zamestnávateľa v pracovnoprávných vzťahoch vo forme priznania mimoriadnej odmeny zamestnancovi, aj keby bol v rozpore s niektorými povinnosťami banky ustanovenými zákonom o bankách, banku ako zamestnávateľa vo vzťahu k príslušnému zamestnancovi zaväzuje. Aj keby bol takýto právny úkon pre rozpor s právnymi predpismi neplatný (pričom v tomto spore nešlo o taký prípad), zamestnancovi nemôže byť na ujmu neplatnosť, ktorú sám nespôsobil (§ 17 ods. 3 Zákonníka práce). K druhej otázke najvyšší súd uviedol, že v súdnej veci oba sudy nižších stupňov dospeli k záveru, že rozhodnutia predstavenstva spoločnosti ako riadiaceho orgánu spoločnosti majú vnútro podnikový charakter a preskúmanie rozhodnutí predstavenstva akciovej spoločnosti nie je možné ani v súdnom konaní. Odvolací súd výslovne uviedol (bod 49), že vnútorné právne pomery akciovej spoločnosti, rozsah oprávnenia predstavenstva konať v mene spoločnosti a zodpovednosť členov predstavenstva za náhradu škody upravuje Obchodný zákonník. Podľa § 191 ods. 2 Obchodného zákonníka v znení účinnom k 28. júlu 2016 stanoví, rozhodnutia valného zhromaždenia alebo dozornej rady môžu obmedziť právo predstavenstva konať v mene spoločnosti, ale tieto obmedzenia nie sú účinné voči tretím osobám. Ide o všeobecnú právnu úpravu oprávnenia predstavenstva ako štatutárneho orgánu robiť právne úkony, na ktorú odkazuje § 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z dôvodu dodržania princípu právnej istoty adresátov právnych úkonov vykonaných predstavenstvom akciovej spoločnosti ako štatutárnym orgánom interné obmedzenia nemajú vplyv na platnosť právnych úkonov vykonaných predstavenstvom. To však nevylučuje zodpovednosť členov predstavenstva za náhradu škody spôsobenú porušením interných predpisov spoločnosti v zmysle § 191 ods. 3 Obchodného zákonníka. Podľa § 191 ods. 5 prvej vety Obchodného zákonníka členovia predstavenstva sú povinní vykonávať svoju pôsobnosť s náležitou starostlivosťou, ktorá zahŕňa povinnosť vykonávať ju s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých akcionárov. S ohľadom na uvedené bolo aj podľa odvolacieho súdu potrebné vo vzťahu k žalobcovi ako tretej osobe vychádzať z rozhodnutia predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. Súd tak nepovažoval za preukázané ani prekročenie právomoci predstavenstva, preto bolo bez významu skúmanie, či žalobca ako zamestnanec o takomto prekročení vedel. Odvolací súd tiež skonštatoval, že nemožno považovať za preukázané, že žalobca poznal všetky interné predpisy žalovaného, hoci bol členom dozornej rady, s ohľadom na jej kompetencie. Z uvedeného podľa najvyššieho súdu vyplýva, že druhú v poradí nastolenú otázku odvolací súd neriešil. Pokiaľ ide o tretiu a štvrtú sťažovateľkou nastolenú otázku, ani jednu z nich podľa dovolacieho súdu odvolací súd neriešil.

III.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažnostná argumentácia sťažovateľky je postavená na tvrdení o porušení jej základných práv najvyšším súdom pri posudzovaní prípustnosti a dôvodnosti dovolania, ktoré rozvíja prostredníctvom konkrétnych skutkových a právnych dôvodov v dvoch samostatne vymedzených argumentačných okruhoch.

7. Prvá námietka sa týka procesnoprávneho pochybenia najvyššieho súdu, ktorému vytýka absenciu dôkladného posúdenia rozporu nároku na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu s kogentnou právnou úpravou v zákone o bankách. Ako vadu zmätočnosti tiež sťažovateľka označila, že odvolací súd vyhodnotil vykonané dôkazy arbitrárne a tendenčne v prospech žalobcu.

7.1. Vo vzťahu k procesnému postupu dovolacieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5CdoPr/11/2023 sťažovateľka osobitne namieta paradoxný záver o prípustnosti dovolania v časti väd zmätočnosti, ale o jeho nedôvodnosti. Je toho názoru, že dovolanie pre akékoľvek vady zmätočnosti môže byť prípustné iba vtedy, ak napadnuté rozhodnutie trpí vytknutou vadou, čo vyplýva aj z formulačného znenia § 420 písm. f) CSP. K tomu argumentuje nemožnosťou tvrdiť, že dovolanie pre vady zmätočnosti je súčasne prípustné (čo predpokladá, že k vytknutej vade došlo), ale nedôvodné (dospieť k záveru, že rozhodnutie netrpí vytknutými nedostatkami).

7.2. Ďalšiu osobitnú pozornosť venovala sťažovateľka aj skutočnosti, že dovolací súd neposudzoval prípustnosť dovolania (§ 421 ods. 1 CSP) pri prvých dvoch otázkach podľa stavu platného v čase, keď bolo podané. V rámci uvedených argumentov nesúhlasí so záverom najvyššieho súdu, že tretiu a štvrtú otázku odvolací súd neriešil, preto ich prieskum nebol prípustný. Obidve otázky sa však podľa sťažovateľky týkali splatnosti uplatneného nároku, teda právnej otázky, od ktorej vyriešenia nepochybne záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Druhá námietka súvisí s nesprávnym právnym posúdením nároku žalobcu, keďže sťažovateľka zastáva názor, že všeobecný súd ako garant ochrany zákonnosti nemôže priznať nárok, ktorý verejnoprávna kogentná norma zakazuje. Pre rozpor so zákonom by mal žalobu, v ktorej sa takýto nárok uplatňuje, zamietnuť. Nesúhlasí ani so súdnym záverom, podľa ktorého sa zákon o bankách nevzťahuje na pracovnoprávne vzťahy banky a zamestnanca. Zákon o bankách považuje za osobitný právny predpis vo vzťahu k Zákonníku práce. Sťažovateľka tvrdí, že mimoriadny výkonnostný bonus bol vypracovaný ako satisfakcia za zotrvanie v zamestnaní, pričom takýto bonus nie je ani jednou z prípustných foriem pohyblivej zložky mzdy podľa zákona o bankách. V závere vysvetľuje, že žalobcovi odmieta uhradiť mimoriadny výkonnostný bonus, na ktorý mu pre neplatnosť konštitutívneho právneho aktu nikdy nárok nevznikol. Jej cieľom nie je v rozpore s § 17 ods. 3 Zákonníka práce spôsobiť žalobcovi ujmu, ale zachovať *status quo*, v rámci ktorého neplatnosť právneho úkonu mu nebude na ujmu ani na prospech.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vlastníckeho práva (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) je založená na nesprávnom vyhodnotení prípustnosti dovolania vytýkajúceho (i) procesné pochybenia súdov nižšej inštancie a (ii) nesprávne právne posúdenie nároku žalobcu na vyplatenie mimoriadneho výkonnostného bonusu na základe rozhodnutia predstavenstva právneho predchodcu sťažovateľky.

10. Sporným v tomto civilnom procese bolo vyhodnotenie, či je žalobcom uplatnený nárok v rozpore s kogentnou právnou úpravou v zákone o bankách. Verejnoprávny rozmer veci vo vzájomnom prepojení s jej súkromnoprávnou rovinou zrkadliacou sa v oblasti pracovnoprávnych vzťahov, ako aj s prelínajúcim sa princípom ochrany dobrej viery (v § 10 ods. 2, § 17 ods. 3 Zákonníka práce) ústavný súd akcentoval už v uznesení sp. zn. IV. US 383/2025 zo 7. augusta 2025 v konaní o ústavnej sťažnosti tej istej sťažovateľky v skutkovo a právne podobnej veci (nárok na úhradu mimoriadneho výkonnostného bonusu iného žalobcu). Závery v ňom vyslovené možno primerane aplikovať aj na prejednávajúcu vec. Rovnako možno poukázať aj na ďalšie rozhodnutia ústavného súdu týkajúce sa toho istého rozhodnutia predstavenstva právneho predchodcu sťažovateľky o priznaní a vyplatení mimoriadneho výkonnostného bonusu (napr. III. ÚS 246/2024 zo 6. mája 2024, III. ÚS 657/2025 z 5. novembra 2025, I. ÚS 726/2025 zo 16. decembra 2025), ktorými obdobné ústavné sťažnosti sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnené.

11. Po prieskume napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu dospel ústavný súd (prihliadajúc na skôr vyslovené závery ústavného súdu) v tejto veci k záveru, že sťažnostné námietky sťažovateľky orientované zväčša do roviny podústavného práva (por. bod 13 uznesenia sp. zn. I. ÚS 726/2025, bod 17 uznesenia sp. zn. IV. ÚS 383/2025) nie sú z dôvodov uvedených ďalej spôsobilé spochybníť jeho ústavnú udržateľnosť.

K posúdeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP:

12. Jednou z kľúčových sťažnostných námietok je nedostatočnosť odpovede na dovoláciu námietku o tvrdenom rozpore nároku na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu s kogentnou právnou úpravou v zákone o bankách. Z hľadiska ústavnoprávneho posúdenia je pre ústavný súd podstatné zistenie, že najvyšší súd na zásadné dovolacie námietky adekvátne reagoval. Vo väzbe na dovoláciu námietku rozporu priznaného nároku s verejným právom konkrétne poukázal na to, kde sú dôvody na konečné rozhodnutie odvolacieho súdu (bod 9 napadnutého rozsudku z 30. októbra 2024), ktoré sú aj podľa názoru ústavného súdu právne a logicky konzistentné. Tieto dôvody z pozície dovolacieho súdu vyhodnotil a vysvetlil, prečo považuje odvolacie rozhodnutie za postačujúce. Uvedený postup nepredstavuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie.

13. V súvislosti s námietkou sťažovateľky týkajúcou sa nesprávneho a tendenčného hodnotenia dôkazov súdmi v základnom konaní dovolací súd akcentoval na zásadu voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcu z ústavného princípu nezávislosti súdov. Tiež uviedol, že v hodnotení

dôkazov nezistil pochybenie, ktoré by bolo v extrémnom rozpore s obsahom spisu, čo konkrétne rozvádza v bode 11 napadnutého rozsudku.

14. Sťažovateľka taktiež namietala nesprávnosť postupu najvyššieho súdu (v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5CdoPr/11/2023), ktorý konštatoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP napriek tomu, že nie je dôvodné. Z vlastnej rozhodovacej činnosti je ústavnému súdu známe, že obdobnú námietku sťažovateľka už vzniesla v ústavnej sťažnosti v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 657/2025. Z relevantnej časti obsahu tohto rozhodnutia je zrejmé, že ústavný súd vnímal ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako celok. Tento argument sťažovateľky tak považoval za bezvýznamný vo vzťahu k možnému porušeniu jej ústavných práv, najmä ak najvyšší súd reagoval na dovoláciu argumentáciu sťažovateľky vecným prieskumom rozhodnutia krajského súdu (por. bod 16 uznesenia č. k. III. ÚS 657/2025-12 z 5. novembra 2025). Uvedený právny záver ústavného súdu je v plnom rozsahu aplikovateľný na predjednanú vec, keďže aj v napadnutom rozsudku z 30. októbra 2024 najvyšší súd uskutočnil dovolací vecný prieskum, ktorý možno z ústavného hľadiska považovať za vyhovujúci.

K posúdeniu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP:

15. Pri vysporiadaní sa s nesprávnym právnym posúdením mimoriadneho výkonnostného bonusu najvyšší súd odkázal na vlastné rozhodnutia dokumentujúce ustálenú judikatúru v predmetnej otázke a vyhodnotil, že k odklonu od týchto rozhodnutí odvolacím súdom nedošlo.

16. Ústavný súd v okolnostiach tejto veci neidentifikoval žiaden skutkový či právny dôvod odklonu od zásadného a podstatného záveru, v zmysle ktorého sa súdy zrozumiteľne a racionálne vysporiadali s tým, že žalobcovi vznikol nárok na mimoriadny výkonnostný bonus. Tento záver možno v stručnosti vystavať na týchto čiastkových tézach: (i) pravidlá odmeňovania podľa zákona o bankách nedopadajú priamo na vzťah zamestnávateľa a zamestnanca, (ii) zákon o bankách v rozhodujúcom čase priznanie pohyblivej zložky odmeny závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca umožňoval, (iii) nepreukázanie prekročenia oprávnení štatutárneho orgánu sťažovateľky a (iv) napokon aj záver, že aj keby bolo rozhodnutie o mimoriadnom výkonnostnom bonuse neplatné pre rozpor s niektorými povinnosťami banky ustanovenými v zásadách odmeňovania podľa zákona o bankách alebo interných predpisov banky, tak by táto neplatnosť nemohla byť podľa Zákonníka práce na ujmu žalobcu. Pokiaľ ide o tretiu a štvrtú dovolaciu otázku, ktoré podľa najvyššieho súdu odvolací súd neriešil, je potrebné poukázať na bod 14 skôr vydaného uznesenia sp. zn. I. ÚS 726/2025 zo 16. decembra 2025, v ktorom ústavný súd uviedol, že rozhodnutia nižších súdov na týchto otázkach evidentne nestáli.

17. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo vylučuje porušenie jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Keďže pri predbežnom prerokovaní neidentifikoval žiadne signály odôvodňujúce úvahu o možnom vyhovení ústavnej sťažnosti po jej prijatí na ďalšie konanie, odmietol ju ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

18. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Robert Šorl
predseda senátu